

(המשך מעמוד 33)

צריך, אני לא רוצה לקבל כסף מיראלי. קופאים מקור. תוך זמן לא רב עברנו את הגבול. בדרך שבר הבן שלי את הרגל, וסחבתי אותו על הגב. מעבר לי גבול, שם עזב אותנו המלחה שלנו, וי אנהו המשכנו לעיר הבירה. קיבלנו דרכונים שווייצריים. תוך יום היינו באיסטנבול, וי משם ישר ללוד.

כשבאנו ללוד לקחו לנו את הפספורט השווייצרי ונתנו לנו תעודות עולה. החתימו אותנו על כל מיני דברים שלא ידענו מה הם. קיבלנו דירה ברמות ים, שבבתי ים, מיטה לכל אחד, מזרונים מקש, וי שמיכה אחת לכל אחד. עכשיו בחורף אפי שר למות מקור. חישבו לנו 90 לירות כל מיטה.

מאוחר יותר הגיעה שעת החשבון. התחילו לדרוש מאיתנו שכר דירה 200 ליי

עודה סייג

למה לא מקיימים הבטחות?

לחודש" מתלונן סייג. עבודה השגתי, אבל המשכורת נטו היא 420 לירות. איך אפשר לפרנס משפחה עם תשע נפשות משכר כזה?

הדרכון השווייצרי - נעדרם. הן סוחר העשיר התיישב לגמרי מתאני הן מצוקה: החלטתי לעזוב את הארץ, אז פניתי לסוכנות שחזירו לי את הדרכון השווייצרי ממשיך סייג. אבל הם לא מוכנים. הם מוכנים לתת לי רק תעודת מעבר. בשביל הדרכון השווייצרי שילמנו כסף. הוא שלנו, ולא ניתן לך אותו - ככה אמרו לי בסוכנות. חוץ מזה הם רר ציג עור 10,000 לירות, שהם אומרים שקיבלתי בכל מיני דרכים.

סייג פתח בשביתה לפני משרד הקליטה ברחוב אסתר המלכה בתל-אביב. תביעתו: עבודה שיוכל להרוויח בה 700 לירות לי חודש כדי לפרנס את משפחתו. הבטיחו לי בחוץ-לארץ דברים, למה לא מקיימים? תובע הוא. בשבוע שעבר אף הוועקה הן משטרה לחדרו של מנהל מחוז תל-אביב של משרד הקליטה, אברהם תדמור. הסיבה: סייג ניסה להוכיח - עלידי כך שטילפן, בלי רשות, ממשרדו של תדמור לאיש משרד-הבטחון - שאומנם היה שליח ישר-אלי אצלו בארץ ממנה עלה, ושיכנע אותו לבוא ארצה.

סתם עושה צרות. אברהם תדמור הכחיש שמישהו שיכנע את סייג בשם ממשלת ישראל לבוא ארצה: "הלואי ש יכולתי להשפיע על יהודים שיכואו אר-צה", אומר הוא. "לעצם העניין: האיש קי כל דירה יפה בבתיים. שכר הדירה אי-נו פחות מ-100 לירות, אבל אינני יכול להתחייב על כך. הוא יכול לפנות לוועדה של עמידה, כדי שיפחיתו לו את שכר הדירה. השגנו לו עבודה כמחסנאי ב-מונית שלום. אבל הוא רוצה רק מספר מונית.

אח זה אני לא יכול להשיג לו. הוא רוצה חנות - אבל לא מוכן להביא אי-שור שיש לו השקעה משלו. מספר פעמים הישגתי לו דברים שביקש, אך כשואב בא לידי ביצוע - הוא לא הסכים לקבל או-תם. סידרתי לו שיתקבל כחבר בחברת ההובלה ענה - אז הוא ביקש שאבטיח לו שהחברה לא תפשוט את הרגל. אם הוא רוצה לעזוב את הארץ - שיעזוב. אנחנו לא נמסיד הרבה. האיש סתם עושה צרות."

בקיזור - חתיך עולמי, עם הרבה שכל בקורקוד (יש כאלה בנמצא?) כתוב אל 14/71, ולא תתאכזב, היא מבטיחה.

אינטימיות אנטימית

"הנני חובש ביחידת שריון המתכונן ל-מוד רופאה עם תום שירותי", כותב 15/71, וכנראה שהוא מעוניין בתירגול אנטומי עם בחורה מגיל 23-17, שכן אחרת לא ברור מדוע חזר פעמיים במכ-תבו: "הנני חפץ בהיכרות אינטימית עם המין השני".

כן או לא, העיקר שהוא בעל רכב, איש תל-אביב, וכבר בגיל 20 מתנשא לגובה 1.78. ליותר מזה לא ציפית בוודאי

בין שתי נשים

משהו חריג: "רצוני לקשור קשר קרוב של היכרות וידידות עם אשה בסביבות גיל הארבעים", כותבת 16/71, בת ה-33. אמרתי לכם.

נערה רפואה

"דחוף! פיקוח נפש! שלום לך רותי מי המכתבים, אמש הייתי אצל רופא עור ומין. בן 26. אני, לא הרופא. קשקשים, נשים שערות.

אתה רווק? שאל, סקס, זה מה שנחוצ לך, חביבי, לאיוון. עכשיו אני מחפש ב-משנה מרץ. הרוקטור רשם בפתקי: שמפר, ויטמינים, סקס, ואם הוא אומר, ובנוסף לזה גם רושם, הוא יודע, לא?

"שמפו ויטמינים כבר השגתי. וסקס? הרוקטור הנחמדה כמעט זרקה אותי הן חוצה.

"אולי תימצא, איפשהו עלמה נחמדה, כנה, ודווקא, ככה, משהו מיוחד, ולא רגיל. לא מוכרחה להיות יפהפיה אבל רצוי ש-תהיה לא שמנה ולעומת זאת עליזה. שתעי-שה טוב על הנשמה (מה חשבת, שזה לא חשוב?) ושתתעניין כמוני בהרבה שמסביב (המתרחש והקיים, שהיה ושהיה) ושלא תהיה שמרנית ואפילו קצת גוון-קונפורמיס-טית - ובכלל..."

"מחכה לתשובות מיידיות, בעוד חודש יש לי התייצבות אצל הרופא..."

זה מה שאומרים: נערה לרפואה, לא כן, 18/71

בעיני מי?

19/71 מעוניין בנערות מכל סוג ומין, אך שתהינה סימפסיות זה חשוב לו מאד. ועוד יותר מכך - שתהינה מעוניינות בנעשה בעולם ובארץ. ואל תחשבו שהוא מחפש ככה סתם: "לאחר נסיונות וניסו-יים רבים ומגוונים עדיין לא מצאתי את שמחפש אני", הוא כותב.

ובכלל לא איכפת לו שתהינה נאות ומשוכות. אשר אליו: "אני לא מושך. וי יפה? תלוי בעיני מין" או הראינה לו

הבן סקר אותי במבט מופתע, והחליט שהפעם אני מתכוונת ברצינות. "אמא, לא הייתי מאמין עלייך, נכנע. שאת תהיי מוג'לביית כזאת?"

ניצב

"שנה טובה וממוצעת". אל תאמיני לה, הוא התכוון, בהחלט אלייך !!!

ועוד ועוד

אתם מוכרחים פשוט לשמוע את זה: "בנות 19' והסביבה, שימו לב !! למה ללכת לדיסקוטק ולביגו לבר? בפרט כ-שחיל גולני משתחרר בעוד 38 יום (הי-מכתב נכתב ב-28.12.70) מחכה לכן? "180 ס"מ זאת אחת המגבלות, ועוד, ועוד... "אז למה לחכות, הא?"

13/71 יורש פוטנציאלי, הייתי אומרת. וחוף מזה, נסי, מה איכפת לך? הוא באמת נשמע חבובו

בערבות הנגב

"רק לי יש תמונה זו", כותב 17/71, "היות ובני, רפי, הביא הביתה גליל פי-לם בלתי מפותח, פיתחתי, ובין השאר פו-חחה גם תמונה זו." אי לכך, המזהה עצמה, עתידה לקבל את

הנערה של 17/71

כל הגליל, אם תואיל להזדהות בפני 17/71, באמת, כדאי למהר !!!

חתיך עזומי

היא חמודה. היא ירושלמית. אינה בלונ-דנית ו... נואשה מכל הבנים, הרגילים. אז אם אתה באמת בחור שאיננו רגיל, "בעל עיניים ירוקות (או כחולות) ושיער שחור,"

רק בעז כה

10/71 לא רוצה להשתייץ, אבל הוא אוהב טיולים ויש לו גם עם מה לטייל. הוא גם חובב צילום מושבע עם מעבדה פרטית וכל הציווד. ואם 32 שנים עברו כבר עליו, מבלי שימצא אותך, הרי ניתן ליהס זאת לעובדה שהוא לא אוהב בכלל לכתוב מכתבים.

יש שאלות? 10/71 יענה על כולן, בעיפ-כמובן!

רחל

19 פלוס, הוא גילו של 11/71. ועיי סוקו העיקרי - צבא כמובן. היכן, מתי ואיך, לא זו הדך לספר לך. זאת תעשו כבר, בארבע עיניים לכשתיפגשו. "תחביב: בים" - הוא כותב, "שחיה, בעיקר כדורי-מים, קולנוע, תיאטרון, סיפורים נוספים" הוא שואל, "לרצל המשוררת יש שיר: רק, על עצמי לספר ידעתי, לא אצטנע ואומר שלא ידעתי לספר על עצמי, אך כיוון ש-איני יודע מהיכן להתחיל ובמה לסיים, אימנע מזה הפעם."

וכי חשבת לרגע אחרת?

שבועיים בממוצע

כמעט ברור לי שכל המכתבים של ה-שבוע הבא יהיו מיועדים ל-12/71 ולא בלי סיבה:

"אני מצבי בפניך אתגר רציני: אני מציע לך לגסות להפוך אותי תוך שבועיים לבחור רציני ומיושב שמוכן לאבד את ראשו בגללך. אינני אומר שיהיה לך תפקיד קל, ביחוד לנוכח העובדה, שאני BIG MAN. אינני מעריך את נועלות ה-עקבים כטיפוס הסובל משעות עבודה סד-רות בחלק העליון של ראשו.

"היות וכל הגברים הם בתציים יצורים טורשתיים של אמם - שהיא, כאמור, טופפת-עקבים - הרי שגם הם נוהגים לעי-רוך מדי פעם שביתות איטלקיות בחלק המזדבר.

"אני אני, כנבר (שתי טפיחות בריאות על החזה המתוח) מאמין, בכוח הדיעות הקדומות, בהיות העולם מחולק הדרגתית: גבר, אשה, בהמה". אבל בכל זאת, "אל תקחי ללב את מה שכתבתי על האשה הממוצעת בתור ישראל ממוצע, אני חייב להתנהג כלפיך בגסות, חוסר נימוס ובשושן בר-לט. בכל אופן, הדברים הממוצעים לא היו מופנים באופן ממוצע אלייך ועל כן תקו-תי שלא תשליכי אותי באופן ממוצע לפח.

המיפלצות שלי

יותר מדי זמן היה לי שקט בבית. אולי שבוע שלם. אלוהים כנראה שם לב לזה, והחליט שאני משתעממת. ביום ראשון חו-זר אריק מבייתספר בהבעה המוצה: "אמא, אבא צריך ללכת למנהל מחר."

ושני הצוג-לבים האלה רא קמו אפילו

תמיד זה ככה. אם אבא צריך ללכת לי-מנהל - למה הילד צריך לבוא אלי? אני באמת לא יודעת.

★

"מה הפעם?" "המורה לחקלאות לא בא לשיעור. אז התחלנו לשחק בחלקה, והחבריה השתוללו קצת. את יודעת איך זה. זרקו אחד על השני ירקות, והכל. העיקר, עשינו לו שם אדמה חרוכה, כמו שהמורה להיסטוריה אומר."

★

"נו?" "נו, אז זהו. אז הסכמתי, טמבל שכמוני. אז כשהמנהל נכנס, ושאל מה ומי, אז קמ-תי. הסחלתי אחרנית - ומה אני רואה? רק אני קמתי. שני המוג'לבים האלה, נב-לות שכמוהם, נשארו לשבת. אז בגלל זה אבא צריך לבוא מחר למנהל. הוא רוצה לדבר איתו."

★

"נו?" "נו, מה נו? את לא יכולה לתאר לי עצמך, אז בסוף השיעור ראינו שזה לא עסק, אז התייעצנו מה עושים. אז פתאום אני רואה שבאים אלי נחום ומושיקו, וי-מושיקו אומר לי דבר כזה: תשמע, אריק,

"נו, אז מה נו. אז תגידי לאבא." "לא, זה לא. הכרזתי בהחלטיות. הן-פעם - לא. מספיק שני מוג'לבים בכיתה. אל תהיה לי אתה השלישי. אם היית כזה גיבור שם, תלך ותגיד בעצמך לאבא."